



BEVEIK  
*NIEKADA*

J. A. REDMERSKI

Alma littera

## 7

*S*iandien man paskambino brolis iš Vajomingo. Anot jo, mūsų tėvukui nebe daug liko šiam pasauli. Jau pusę metų jis neišeina iš ligoninių.

– Jeigu nori dar pamatyti jį gyvą, – kalbėjo brolis kitam laido gale, – tai verčiau paskubėk.

Suprantu Eidaną. Tikrai. Bet labiausiai man protą temdo tai, kad mūsų tėvas tuoj paliks šitą sušiktą pasaulį. „Nedriškite dėl manęs raudoti, – perspėjo mane su broliais, kai pernai jam buvo diagnozuotas retos formos smegenų vėžys. – Iš karto žliumbeklį išbrauksiu iš testamentą.“

Nekenčiu jo už tai, kad taip nedviprasmiškai neleidžia man apraudoti žmogaus, dėl kurio galėčiau paaukoti ir savo gyvybę, o jeigu taip padaryčiau, laikytų mane didžiausiu ištižėliu. Į tą jo testamentą man nusispjaut. Kad ir ką paliktų, nė pirštu neprisiliesiu. Galbūt viską perleisiu mamai.

Kai augeu, tėvas visada buvo kietas kaip titnagas. Mane su broliais drožė be jokio gailėsčio, užtat dabar džiaugiuosi, kad išaugom dorais žmonėmis (turbūt toks ir buvo jo griežto auklėjimo tikslas). Vyriausiasis brolis Eidanas dabar turi sėkmingą verslą – barą ir restoraną Čikagoje. Vedęs, jo žmona pediatrė. Jaunėlis Ešeris dar koledže, bet jau regi save „Google“ kompanijos versle.

O aš? Nelabai smagu prisipažinti, bet aš kelis kartus bandžiau laimę modelio karjere, pasamdytas kelių itin garsių agentūrų, ir dariau

tai vien dėl to, kad pernai man buvo užėjęs labai sunkus metas. Iškart, kai sužinojau apie tėvą. Verkti negalėjau, todėl išsiliejau ant savo vargšo 1969-ųjų „Chevy Camaro“. Sumaliau į šipulius beisbolo lazda. Mudu su tėvu buvom suremontavę jį iš pagrindų. Tai buvo mūsų bendras „tėvo ir sūnaus“ projektas, prasidėjęs prieš man baigiant mokyklą. Pagalvojau, kad jeigu jis iškeliaus anapilin, tai ir mašina man nebereikalinga.

Taigi, aha, modelio darbas.

Po galais, jei atvirai, tai aš to darbo nė neieškojau. Toks šūdas manęs nė kiek nevilioja. Vieną kartą tiesiog sėdėjau Eidano bare ir mane – gero kai prisiliuobusį – pastebėjo pora gražių veidelių ieškančių agentų. Na, ko gero, jiems buvo nė motais, kad tuokart buvau prisilakęs kaip kiaulė, nes jie įbruko man savo vizitinę ir pasiūlė nemažą sumelę vien už tai, kad pasirodyčiau jų agentūroje Niujorke. Tris savaites bergždžiai glostęs akimis sumaltą sumaitotą „Camaro“ ir gailėdamasis to, ką pridirbau, galiausiai nusprendžiau: o kodėl nepabandžius? Vienas čekis vien už tai, kad jiems pasirodysiu, atpirks man visas skardų remonto išlaidas. Taigi ėmiau ir nuvažiavau. Ir nors pinigų, kuriuos man sumokėjo už kelis reklaminius plakatus, užteko iš pagrindų suremontuoti mašiną, vis dėlto penkiasdešimties tūkstančių dolerių kontrakto, kurį man pasiūlė „LL Elite“, aš atsisakiau, nes, kaip jau minėjau, strakalioti prieš kamerą su vienais apatiniais – ne mano būdas užsidirbti duoną. Jau ir taip, kad juos galas, po tų kelių pasistaipymų, už kuriuos sumokėjo, jaučiausi kaip purvais apdrabstytas. Taigi pasielgiau taip, kaip elgtųsi kiekvienas mėsą valgantis ir alų geriantis vyrukas, o kad atrodyčiau dar vyriškesnis, pasidariau kelias tatuiruotes ir įsidarbinau garaže mechaniku.

Visai ne tokios man tėvas troško ateities, bet, kitaip nei mano broliai, aš jau nuo vaikystės žinojau, kad pats turiu susikurti ir ateitį, ir gyvenimą, ir niekas negali priversti manęs pasirinkti tokio gyvenimo kelio, koks man ne prie širdies. Studijas koledže mečiau iškart po to, kai supratau, kad mokausi ne to, kas man patinka.

Kodėl žmonės trokšta, kad kiti darytų taip, kaip jie nori?

Aš tikrai ne toks. Iš gyvenimo trokštu tik vieno. Nei pinigų, nei šlovės, nei fotošopu pagražinto plakato ant stendo Taims aikštėje, nei koledže įgyto išsilavinimo, iš kurio man bus naudos, kaip iš ožio pieno. Na, gal ir pats gerai nežinau, ko tiksliai trokštu, bet kažkur giliai

širdyje tas jausmas vis tiek yra. Kol kas jis dar snaudžia. Bet, kai reikės, jis tikrai atbus.

– Autobusu? – netiki Eidanas.

– Taip, – patvirtinu. – Atvažiuosiu autobusu. Man reikia pagalvoti.

– Endriau, tėvas gali tavęs ir nebesulaukti, – sako jis, o balse girdėti susivaldymas. – Aš rimtai, broli.

– Pakalbėsime, kai atvažiuosiu.

Nykščiu nekantriai braukau per telefono išjungimo mygtuką.

Ko gero, iš dalies gal ir norėčiau, kad tėvas numirtų man nespėjus pas jį nuvažiuoti, nes gerai žinau, kad išskysiu kaip boba, jeigu jis atiduos galus prie manęs. Juk tai *mano* tėvas; žmogus, kuris mane užaugino ir tapo man pavyzdžiu. O jis man draudžia verkti. Visados klausiau jo ir vykdžiau kiekvieną jo paliepimą. Kaip pareigingas ir pavyzdingas sūnus, koku visą laiką dėjausi esąs, turėsiu tvardyti iš pasakutiniųjų ir ryti ašaras, nes jis man uždraudė verkti. Bet dar aš žinau tai, kad slėpdamas ašaras pažadinsiu šimtąkart pražūtingesnę jausmą.

Nenoriu, kad mano gyvenimas baigtųsi taip, kaip mano automobilio.

Vienas kelioninis krepšys su švarių skalbinių pakaita, dantų šepetėliu, mobiliuoju telefonu ir MP3 grotuvėliu, prikimštu mano mėgstamiausių klasikinio roko dainų – dar vienas tėvo išugdytas bruožas: „Ta naujų laikų muzika, kurios dabar klausosi vaikai, sūnau, yra grynas šūdas, – kasmet kartodavo man tėvas. – Dieve, užleisk geriau „Led Zeppelin“!“ Prisipažinsiu, tikrai nespjaučiau į šiuolaikinę muziką, kaip mokė tėvas. Juk turiu galvą ant pečių, tiesa? Tačiau vis tiek augdamas gavau nemažą klasikinio roko dozę ir tuo labai didžiuojuosi.

– Mama, man jų neppureiks.

Ji grūda man į užtraukiamą polietileninį maišelį gal dešimt pakelių šlapių servetėlių rankoms valyti. Ji labai bijo mikrobų.

Jau nuo šešerių aš įpratęs gyventi tarp Teksaso ir Vajomingo. Galiausiai supratau, kad Teksase man maloniau dėl šiltos Golfo srovės ir vasarinių karščių. Jau ketveri metai gyvenu nuosavam bute Galvestone, bet vakar mama išsiprašė, kad likčiau nakvoti pas ją. Ji žino, kaip myliu tėvą ir koks impulsyvus galiu būti įskaudintas ar smarkiai supykęs. Pernai teko nakvoti policijos areštinėje už tai, kad kone negyvai subaladojau Dareną Ebsą vien dėl to, kad jis nemandagiai prie manęs kumštelėjo savo drauge. O kai amžiams užmigdžiau savo geriausią

draugą, šunį Maksimą, nes jis sirgo hiperemine širdies liga, taip įnirtingai liejau emocijas į už namo augantį medį, kad siaubingai susižalojau rankas.

Iš prigimties nesu žiaurus, nebent tik kokiems mulkiams, o kartais ir pats sau.

– Autobusuose labai nešvaru, – sako motina, dėdama į kelionkrepšį maišelį su servetėlėmis. – Kartą, dar prieš susipažindama su tavo tėvu, važiauvau autobusu ir paskui visą savaitę sirgau.

Su ja geriau nesiginčyti. Neverta.

– Niekaip nesuprantu, kodėl nenori skristi lėktuvu? Nespėtum nė mirktelėti ir jau būtum vietoj.

– Mama, – pakšteliu jai į skruostą, – man tiesiog taip reikia. Turbūt tai likimas ar dar kas.

Antruoju savo sakiniu netikiu, bet jaučiu, kad galiu bent šitaip ją nuraminti, nors ji puikiai žino, kad vynioju ją apie pirštą. Priėjęs atsidarau spintelę ir išsiimu iš dėžutės du rudojo cukraus ir cinamono pyragėlius, sumetu juos į kelionkrepšį.

– Ką žinai, gal lėktuvas suduš.

– Visai nejuokinga, Endriau.

Piktai dėbteli į mane. Šypsodamas spusteliu jai pečius.

– Viskas bus gerai. Ir tėtį suspėsiu pamatyti, kol jis... – balsas nuslopsta.

Mama tvirtai apkabina mane ir suspaudžia. Smarkiau nei aš ją.

Kol atvykstu į Kanzasą, jau abejoju, ar tik nebus mamos teisybė. Tikėjaisi, kad ilga kelionė išeis man į naudą, kad galėsiu surikiuoti mintis, pravalyti galvą ir pamąstyti, ką reiks daryti, kai tėvo nebebus. Nes tada tikrai viskas bus kitaip. Juk visados gyvenimas apsiverčia aukštyn kojom, kai miršta tau artimas žmogus. Negali iš anksto pasiruošti tokiems pokyčiams, kad ir kaip stengtumeisi ką nors padaryti.

Aiškus lieka tik vienas klausimas – kas bus kitas?

Suprantu, kad man bus sunku pažvelgti mamai į akis...

Sakyčiau, kelionė autobusu man buvo daugiau provokacija, nei prasmingas noras surikiuoti mintis. Galėjau susiprasti, kad man neį naudą laikas, praleistas mąstant. Jau dabar aišku, kad gyvenimas ritasi šuniui ant uodegos, o aš pats bandau kaip nors atverti sau akis: kodėl aš gyvenu? Kokia mano gyvenimo prasmė? Ką, po galais, aš čia išdarinėju? Na, nepajutau nei kokių proto plykstelėjimų,

nei spoksojau pro langą, paskendęs mintyse lyg kokio dramatiško filmo kadre, kai staiga kai kas paaiškėja. Šio filmo fone skamba „Alice in Chains“ atliekama daina „Ar...“, o tai ne ta daina, kuri gali apšviesti protą.

Autobuso vairuotojas jau rengiasi uždaryti duris, bet aš prišoku prie jų, ir jis mane pamato.

Ačiū Dievui. Gal autobuse galėsiu bent kiek pamiegoti – čia daug laisvų vietų.

Traukiu į autobuso galą, kur esu nusižiūrėjęs dvi laisvas vietas už dailios šviesiaplaukės, neabejotinai dar nepilnametės, merginos. Paprastai aš iš tolo vengiu nepilnamečių, o ypač po to karto, kai vos nepakabinau mažvaikės, su kuria susipažinau „Dairy Queen“ greito maisto restorane. Sakėsi esanti devyniolikos, bet aš vėliau sužinojau, kad jai tik šešiolika, o jos tėtuisis atlėkė į baseiną, kuriame mes plaukiojome, ir vos mirtinai manęs nesubaladojo.

Kartą mano tėvas teisingai pasakė:

– Šiais laikais, vaike, sunku pasakyti, ar jai dvylika, ar dvidešimt. Turbūt valdžia ko nors pripila į geriamą vandenį... Žiūrėk, būk atsargus, kai sumanysi verstis paną į lovą.

Eidamas tarp eilių prie merginos pastebiu, kad ji numeta ant laisvos sėdynės šalia savęs krepšį, kad aš ten neatsisėsčiau.

Keista. Na, tiesą sakant, ji gan miela, bet autobuse be tos dar yra per dešimt ar daugiau laisvų vietų, o tai reiškia, kad galiu rinktis visą dvigubą sėdynę, išsikėtoti per dvi vietas kaip tik širdis geidžia ir ramiai pasnausti, ko jau seniai trokštu.

Viskas klojasi ne taip, kaip tikėjaisi, ir jau po kelių valandų, gerokai sutemus, aš vis dar negaliu sumerkti akių, sėdžiu ir spoksau pro autobuso langą, o ausyse garsiai dudena muzika. Mergina priešais mane jau miega gerą valandą, ir man nusibodo klausytis, kaip ji šneka per miegus; nelabai suprantu, ką ji ten murma, bet man ir nerūpi. Klausydamasis per miegus kalbančių žmonių jautiesi lyg šnipinėtum, tad verčiau jau klausytis geros muzikos.

Kai pagaliau man pavyksta užsnūsti, ūmai vėl turiu atsimerkti, nes pajuntu kažką švelniai baksnojant man per koją. Oho, kokia ji graži. O kai dar plaukai subraukti ant vieno šono ir kūnas skendi visiškoje tamsoje... Endriau, ji nepilnametė. Man nereikia sau priminti, kad ji turbūt nepilnametė, idant neiškrėsčiau kokios kvailystės, tikrai to ne-

padaryčiau, ne, tiesiog nenorėčiau vėl nusivilti sužinojęs, kad buvau teisus.

Apsikeitus keliom frazėm apie tai, kad mano muzika neleidžia jai miegoti, prisuku garsą ir ji vėl pradingsta savo ankštame autobuso sėdynės narvelyje.

Kai persisveriu per jos sėdynės atlošą ir pažvelgiu į ją, pats imu stebėtis, kodėl taip darau. Tačiau aš jau nuo seno mėgstu iššūkius, o jos ūmus charakteris, kurį pastebėjau per trumpesnę nei keturiasdešimt penkių sekundžių mudviejų pokalbį, buvo svarus pagrindas imtis šių metaforinių lažybų.

Ūmaus charakterio žmonės mane visad traukia kaip bites medus.

Ir niekada nevengiu iššūkių.

Rytą pasiūlau jai pasiklaudyti muzikos iš mano MP3 grotuvo, bet ji, kaip ir mano mama, baisiai bijo mikrobojų.

Kitoje autobuso pusėje, trim eilėm toliau nuo merginos, sėdi vyriškis, maždaug keturiasdešimties su trupučiu. Kai tik įlipau, iškart pastebėjau jį spoksant į ją. Ji nė neįtarė, kad jis stebi, o man labai neramu, kad jis taip įdėmiai sekė ją akimis dar man neįlipus, ar dėl to, ką jis sau išdarinėjo vienas tamsoje.

Stengiuosi nenuleisti nuo jo akių. Jis taip ja susižavėjęs, kad abejoju, ar mato, jog yra stebimas.

Jo žvilgsnis bėgioja nuo merginos prie tualetu kabinos autobuso gale ir atgal. Beveik girdžiu jo galvoje kirbant nepadorias mintis.

Įdomu, kada jis ryšis savo lemiamam žingsniui.

Ir tada jis pakyla iš savo vietos.

Aš strykteliu nuo kėdės ir klesteliu šalia merginos. Suvaindinu niekuo dėtą. Jaučiu, kaip ji remia mane žvilgsniu ir mintyse spėlioja, koki velnią aš čia išdarinėju.

Vyras praeina pro mus, bet aš nudelbiu akis, kad nepagautų mano žvilgsnio, nes iš karto supras, kad yra stebimas. Dabar jis turbūt mano, kad aš irgi plakuosi prie tos merginos, kad bandau ją merginti, todėl turės trumpam apsiraminti, kol vėl ryšis naujam žygiui.

Bet tada jau bus tas kartas, kai aš jam kirsiu į nosį.

Kelionkrepšyje surandu mamos įdėtą maišelį su antibakterinėmis servetėlėmis. Ištraukęs vieną gerai nuvalau kištukus ir vėl pasilenkiu prie merginos.

– Kaip nauji, – sakau jai ir laukiu, kada paims, nors žinau, kad to ji nepadarys.

– Ačiū, bet man nereikia.

– Gal taip ir geriau, – tariau jai ir įsimetu krepšin MP3 grotuvėli. – Aš vis tiek neklausau nei Džastino Biberio, nei tos beprotės mėsa apsikarsčiusios kalės, tad tau teks apsieiti be muzikos.

Iš suirzusios veido išraiškos spėju, kad ją supykdyčiau. Pasukęs galvą į šoną, kad nematytų mano šypsenos, tyliai sau nusijuokiu.

– Visų pirma, Džastino Biberio aš nesiklausau.

Ačiū Dievui.

– O antra – Gaga nėra tokia jau bjauri. Pripažįstu, per ilgai užsižaidė šokiruojančia korta, bet kai kurios jos dainos man patinka.

– Šūdina ta jos muzika, ir tu pati tą puikiai žinai, – linguodamas galvą cituoju savo tėvą.

Pasidedu ant žemės krepšį ir atsilošiu į sėdynės atkalnę, vieną sulenktą koją atremiu į kėdę priešais. Įdomu, kodėl ji manęs dar neišvarė. Man dėl to truputį neramu. Ar ji nebūtų pernelyg drovi išvyti tą vyrioką, jeigu jis būtų spėjęs įsitaisyti čia pirma manęs? Sunku patikėti, kad jai galėtų patikti toks senis, bet tenka pripažinti, jog kai kada merginos žūtbūt trokšta visiems patikti, net ir vyresnio amžiaus vyrams. Trokšta būti simpatingos, nors paskui ir turėtų bėdos. O vyrui užtenka vos tų kelių sekundžių.

Vėl pažvelgiu į ją, atsiremiu smilkiniu į kėdės atlošą.

– Pats geriausias – klasikinis rokas, – sakau jai. – „Zeppelin“, „The Stones“, „Journey“, „Foreigner“. Ar žinai bent vieną iš paminėtųjų?

Mergina pabaltakiuoja į mane.

– Ne tokia jau aš kvaila, – atšauna ji, o aš nesusilaikau nešyptelėjęs, nes ji ir vėl rodo savo ūmų būdą.

– Pasakyk bent vieną grupės „Bad Company“ dainą, ir aš paliksiu tave ramybėj, – metu jai iššūkį.

Matau, kad ji nervinasi, tyliai kramto apatinę lūpą ir turbūt nė nenumano tą daranti, lygiai kaip nežino, kad šneka miegodama ar yra stebima blogų vyrų.

Kantriai laukiu, negaliu nusišalti šypsenos, nes man smagu žiūrėti, kaip ji muistosi, bando prisiminti, kokios muzikos klausydavosi tėvų automobilyje, mintyse ieško, kas galėtų padėti jai išsisukti iš šitos pailios padėties.



– „Pasirengusi meilei“, – pagaliau atsako ji, o aš lieku sužavėtas.

– Tikrai? – klausiu jos ir tą akimirką kažką pajuntu. Negaliu pasakyti, *kas* tai, bet tikrai kažką pajuntu, tarsi stovėtų už sienos ir motų man ranka. Toks jausmas, kai žinai, kad tave kažkas stebi, nors nieko nematai.

– Ką? – sutrinka ji dėl mano klausimo, kaip ir aš prieš tai.

Mano veide susirango šypsena.

– Nieko, – tariu jai ir nususuku.

Iškrypėlis tyliai iššliūkina iš tualetu ir patamsyje pėdina į savo vietą. Neabejotinai siunta, kad aš įsitaisiau ten, kur taikėsi jis. Džiaugiuosi, kad ji palaukė, kol jis nueis, ir tik tada liepė pasitraukti, nes norinti įsitaisyti per dvi kėdes.

Sugrįžęs į savo vietą už jos, pasilenkiu per sėdynės kraštą ir klausiu:

– Beje, kur trauki?

Atsako, kad į Aidahą, tačiau aš įtariu, jog jos atsakymas nenuoširdus. Negaliu pasakyti, kaip ten yra iš tiesų, bet jaučiu, kad ji arba meluoja, o tai jau geras ženklas, nes visai manęs nepažįsta, arba kažką slepia.

Kol kas nieko apie tai daugiau jos neklausinėju ir pasisakau, kur pats važiuoju, o tada vėl susmunku kėdėje už jos.

Vyras už trijų eilių darsyk atsisuka į ją. Aš pasirengęs išmalti jam marmūzė vien už tai, kad į ją spokso.

Po kelių valandų autobusas įrieda į poilsio aikštelę ir vairuotojas leidžia mums penkiolika minučių išlipti į lauką, pamankštinti kojas ir ko nors užkąsti. Matau, kaip mergina iškart nueina prie tualetų, o aš pirmas stoju į eilę nusipirkti ko užvalgyti. Paėmęs maistą išeinu į lauką ir atsėdū ant žolės prie mūsų autobuso. Iškrypėlis praeina pro mane ir įlipa į autobusą.

Man pavyksta užkalbinti ją ir priversti pasėdėti su manim lauke. Iš pradžių ji nesiryžta, bet paskui sutinka, nes aš jai turbūt pasirodau patrauklus. Mama nuolat man sakydavo, kad aš jos gražuoliukas vidurinėlis. Matyt, ji neklydo.

Mudu minutę kitą kalbamės apie tai, ko aš važiuoju į Vajomingą, o ji – į Aidahą. Vis bandau ją perprasti, išsiaiškinti, kuo ji mane traukia, o kartu labai stengiuosi per daug ja nesusižavėti, nes ir taip žinau, kad ji nepilnametė, nors ji ir bandys man meluoti.

Tačiau ji atrodo beveik tokio pat amžiaus kaip ir aš, gal kiek jaunesnė, bet ne per daugiausiai.

Po perkūnais! Kodėl aš suku galvą, kad ji gali man patikti? Mano tėvas merdi, o aš sėdžiu šalia jos ant žolės. Nederėtų galvoti apie ką nors kitą, o ne apie savo tėvą ir apie tai, ką jam pasakysiu, kai galų gale nusibelsiu į Vajomingą, jeigu dar spėsiu.

– Kuo tu vardu? – klausiu jos ir pastatau ant žolės limonado skardinę. Bandau nuvyti šalin mintis apie tėvo mirtį.

Ji trumpam susimąsto, tikriausiai svarsto, sakyti man tiesą ar ne.

– Kem, – pagaliau atsako.

– Čia kokio vardo trumpinys?

– Kemrinos.

– Aš Endrius. Endrius Perišas.

Ji atrodo drovoka.

– Kiek tau metų? – klausia, ir mane tai labai nustebina. Gal ji vis dėlto ir nėra mažvaikė, nes paprastai merginos, norėdamos nuslėpti tikrąjį amžių, visai stengiasi šios temos išvengti.

Dabar jau viliuosi, kad ji, ko gero, jau pilnametė. Taip, labai norėčiau, kad taip būtų...

– Dvidešimt penkeri, – atsakau. – O tau? – Staiga man ima trūkti oro.

– Dvidešimt, – sako ji.

Sučiaupęs lūpas susimąstau. Man vis dar neaišku, ar ji nemeluoja, bet gal kiek daugiau laiko praleidus šioje kelionėje, kuri mus netikėtai suvedė draugėn, pavyks pagaliau išsiaiškinti tiesą.

– Ką gi, malonu susipažinti, dvidešimtmete Kem, kurios pilnas vardas Kemrina ir kuri traukia į Aidahą aplankyti kūdikio susilaukusios sesers.

Nusišypsau. Mes dar pasikalbam apie šį bei tą kelias minutes, tiksliau – aštuonias, ir aš dar pavadžioju ją už nosies, nes man patinka tas jos ūmus charakteris.

Jeigu atvirai, tai man atrodo, kad jai netgi patinka, kaip aš su ja elgiuosi. Jaučiu, kad ją kažkuo traukiu. Nors ir labai silpnai, bet vis tiek jaučiu. Ir ne tik dėl savo išvaizdos – po galais, man iš burnos dabar turbūt dvokia kaip iš arklio subinės, o šiandien aš dar net nesiprausiau, – todėl kalbant apie išvaizdą, tai kitaip nei visos merginos, kurioms aš patinku, ji jau seniai mane nurašė. Nenorėjo, kad sėdė-

čiau šalia jos autobuse. Nesidrovėjo paprašyti pritildyti muziką. Be to, šiurkščiai kalbėjo. Supyko, kai paerzinau dėl Biberio (mane ima siutas vien dėl to, kad žinau, kas jis per vienas, – ir dėl to kaltinu visuomenę), dar aš jaučiu, kad jai nebūtų sunku net spirti man į kiaušus, jeigu netinkamai prie jos prisiliesčiau. Bet aš to ir nedarysiu. Po velnių, tikrai ne. Tačiau gera žinoti, kad ji kaip tik tokia.

Po galais, man šita mergina patinka.

Įlipam į autobusą ir aš vėl sudrimbu į savo kėdę, kojas ištiesiu per tarpą į kitą pusę ir netrukus pamatau ir jos baltus sportinius batelius, kyšančius per sėdynės kraštą. Pats sau nusišypsau – esu jai bent tiek įdomus, kad skolinasi mano idėjas. Kai po dvidešimties minučių dirgteliu, pamatau, kad, kaip ir tikėjausi, ji kietai pučia į akį.

Pasigarsinu muziką ir besiklausydamas užmiegu, o rytą atsibundu gerokai anksčiau už ją.

Ji kyšteli virš sėdynės atlošo galvą ir aš jai nusišypsau, pamoju pirštu.

Dienos šviesoj ji dar gražesnė.